

Thanh Khâu

Contents

Thanh Khâu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10

Thanh Khâu

Giới thiệu

Thể loại: Huyền huyễn, đoản văn Editor: Imelda Phạm Độ dài: 8 Chương Ngay từ khi hiểu chuyện ta đã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-khau>

1. Chương 1

A Ly Thanh Khâu

Hồ tộc trời xinh mỹ mạo. Ở Thanh Khâu từ nhỏ tới lớn, ta từng thấy không ít mỹ nam, có thể bởi đều là hồ ly, cho nên nhìn đi nhìn lại vẫn thấy họ có chút gì đó rất quyến rũ. Nhưng nhìn tới nhìn lui, lẫn là Cửu Nhan thanh nhã của ta tốt nhất. Mà ta lại là một kẻ thích gần người đẹp, thành ra lúc nào cũng kề cận Cửu Nhan.

Nguyên thân của Cửu Nhan là Phượng Hoàng chín màu, thể chất có thể xem là cực phẩm tu tiên ở tộc Phượng Hoàng.

Thanh Di nói, với tu vi của Cửu Nhan, chàng sớm đã có thể hóa Thần, chỉ là chàng không muốn mà thôi. Đối với chuyện này, ta vô cùng hài lòng. Cửu Nhan không hóa Thần mới tốt, bởi chàng có thể tiếp tục ở lại Thanh Khâu cùng ta.

Theo lý mà nói, chàng là một con Phượng Hoàng, nhưng ngày qua tháng lại vẫn cứ ở lý chốn của đám hồ ly này. Ta từng nhiều lần hỏi chàng vì sao, chàng chỉ cười, nói rằng đang chờ một người. Còn người đó là ai, ta hỏi thế nào, chàng cũng không chịu nói. Dần dà, ta không hỏi nữa, bởi chỉ cần có chàng ở đây là ta vui rồi.

Thôi được rồi, hình như còn chưa nói tới ta thì phải. Tộc của ta là Hồ Ly chín đuôi ở Thanh Khâu. Thanh Di nói, cha mẹ ta đều đã hóa Thần, bởi không có huynh đệ tỷ muội, nên tộc Hồ Ly chín đuôi chỉ còn mỗi mình ta ở lại Thanh Khâu. Đương nhiên, ngoài ta ra, còn có rất nhiều Hồ Ly tám đuôi, bảy đuôi gì đó.

Nguyên thân của ta là một con hồ ly chín đuôi lửa đỏ, ở chóp đuôi có một nhúm lông màu vàng. Khi còn bé, Thanh Di và Cửu Nhan đều rất thích bế ta, bởi ta vừa ấm áp, lại vừa đáng yêu. Lúc đó, ta là con hồ ly đẹp nhất ở Thanh Khâu, chỉ cần ta xòe chín cái đuôi ra thành hình quạt là có thể khiến cho đám tiểu hồ ly đi sau mình ta kích động tới nỗi không ngừng thét chói tai.

Ở Thanh Khâu, A Ly ta chính là tiểu công chúa hồ ly danh chính ngôn thuận vạn người mê.

Thời điểm ta tròn hai trăm tuổi, rốt cuộc có thể hóa thành hình người. Đương nhiên, khi ấy, ta vẫn là tiểu loli xinh xắn nhất Thanh Khâu, tới khi trưởng thành thì sẽ là hồ tiên đẹp nhất Thanh Khâu! Điều này chắc chắn không thể nghi ngờ.

Sau khi hóa hình, Cửu Nhan bắt đầu dạy ta chữ viết, pháp thuật. Thanh Di nói Cửu Nhan rất lợi hại, muốn ta ngoan ngoãn học với chàng, bái chàng làm sư phụ. Cửu Nhan vui vẻ thu ta làm đệ tử, nhưng ta sống chết không chịu đổi cách xưng hô, gọi là “sư phụ” làm sao êm tai bằng “Cửu Nhan” chứ! Cho tới bây giờ, ta vẫn cứ gọi chàng là Cửu Nhan, không đổi chính là không đổi! Cửu Nhan cũng không để ý, mặc ta thích gọi thế nào thì gọi.

Mấy trăm năm này, gần như ngày nào ta cũng dính lấy Cửu Nhan, thường thường đòi chàng ôm một cái. Khi còn bé, chàng còn có thể mỉm cười bế ta lên, nhưng thời gian lâu dần, ta vò vỉnh thế nào đi nữa, chàng cũng không chịu. Thanh Di nói cho ta biết nam nữ khác biệt, bảo ta đừng không biết lớn nhỏ với Cửu Nhan như vậy nữa. Ta hỏi nàng nam nữ khác biệt là gì, Thanh Di nói, cô nương sau khi trưởng thành thì chỉ có thể ôm tướng công của mình.

Tướng công của mình? Lần đầu nghe bốn từ này, ta cũng không hiểu cho lắm, vậy nên cố tình chạy tới nhà đại thúc thất vĩ (bảy đuôi) ở sát vách nhìn trộm vài ngày, thấy dì thất vĩ luôn gọi thúc thất vĩ là “tướng công”, buổi tối bọn họ còn ở trong phòng, cùng nhau phát ra âm thanh kỳ quái. Lúc nghe được tiếng động kia, toàn thân ta đều nhột nhạt.

Có một lần, lúc ta đang đứng ở góc tường nghe trộm thì bị Cửu Nhan đi ngang qua bắt gặp, chàng liền cười mây đạp gió lôi ta về thư phòng. Ta nhìn vẻ mặt nén giận của Cửu Nhan, ngu ngơ hỏi:

- Tại sao bọn họ lại ở trong phòng kêu như vậy?

Nghe xong, sắc mặt Cửu Nhan đột nhiên trở nên kỳ quái, hai má đỏ ửng, chỉ bảo:

- Tiểu cô nương không được nghe trộm ở góc nhà.

Sau đó, ta bị phạt.

Cửu Nhan dứt khoát bắt ta ngồi chếp kinh Phật cả một tháng trời.

Nhưng mà, là một con hồ ly ham học hỏi, ta làm sao có thể làm việc bỏ dở giữa chừng như thế! Đã không cho phép ngồi ở góc nhà nghe lén, vậy ta liền đi đường vòng! Từ đó, ta và ca ca hồ ly sáu đuôi ở cách vách trở thành bạn tốt. Ca ca hồ ly sáu đuôi dạy ta rất nhiều thứ mới mẻ - chính xác mà nói, ở trong nhà huynh ấy, ta được đọc rất nhiều sách vở, mượn được không ít thoại bản cổ bản không có tranh minh họa. Rất nhiều năm sau, ta mới biết được những cuốn thoại bản kia của lục tỷ ca ca làm hư trẻ nhỏ.

Mặc kệ thế nào, A Ly ta cuối cùng cũng lỡ mờ hiểu ra cái gì gọi là “nam nữ khác biệt”. Đồng thời, ta cũng âm thầm định ra một mục tiêu to lớn - ta muốn Cửu Nhan làm tướng công của ta!

Nghĩ đi nghĩ lại, ta vẫn cảm thấy kế hoạch của mình vô cùng hoàn hảo.

Ổ Thanh Khâu, hồ ly năm trăm tuổi thì coi như đã trưởng thành. Đợi đến lúc đó, ta chắc chắn sẽ trở thành một thiếu nữ thực thụ chứ chẳng còn đáng về tiểu nha đầu như hiện tại nữa.

Chờ đến sinh thần năm trăm tuổi của mình, ta muốn nói cho Cửu Nhan biết, ta vừa ý chàng.

Được hồ ly đẹp nhất Thanh Khâu bày tỏ, nghĩ thế nào thì Cửu Nhan cũng không phải chịu thiệt, đúng chứ?

Bây giờ còn cách sinh thần năm trăm tuổi của ta một trăm linh ba năm, ta rất vui vẻ chờ mong.

2. Chương 2

Nhưng mà, trong quãng thời gian đợi chờ ấy, ta dần dần khó mà tìm thấy Cửu Nhan. Trước kia, đa phần thời gian chàng đều ở trong phòng, vậy mà gần đây gian phòng kia lại trống không. Cửu Nhan đi đâu rồi? Sao không nghe ai nói?

Ngày nào ta cũng đến đây vài lượt, nhưng vẫn không biết khi nào chàng sẽ về.

Ba ngày sau, ta rốt cuộc gặp được Cửu Nhan. Trông chàng bay về bên này từ phía xa, ta vui vẻ nghênh đón:

- Cửu Nhan.

Nhìn thấy ta, Cửu Nhan cũng khẽ mỉm cười một cái:

- A Ly

- Sư phụ... - Một giọng nói e dè vang lên. Lúc này, ta mới phát hiện bên cạnh chàng có một tiểu cô nương mới hóa hình người. Ta quan sát nàng ta một chút - Ừm, chắc là hồ ly, nhưng không phải cửu vĩ.

- Cô ấy tên Tuyết Lạc. - Cửu Nhan nắm tay nàng, giới thiệu với ta. Nhìn hai người họ tay trong tay, trong lòng ta rất không vui - Từ trước tới giờ rõ ràng Cửu Nhan chỉ dắt tay ta mà thôi!

- Tuyết Lạc, đây là sư tỷ của con - Nguyệt Dao.

Ta nghe tới đây thì cảm thấy có chút không quen, đã lâu lắm rồi Cửu Nhan không gọi ta bằng cái tên ấy.

Ta cười với Tuyết Lạc một cái, hóa ra là tiểu sư muội. Nhưng mà, tại sao trước đây Cửu Nhan chưa từng nói với ta rằng chàng muốn thu đệ tử? Tại sao chỉ ra ngoài mấy hôm lại có thể mang về một tiểu cô nương như thế? Nghĩ vậy, trong lòng ta có hơi phiền não.

- Thân thể của Tuyết Lạc không tốt, vậy nên vì sư phải mang cô ấy đi tu dưỡng trước. A Ly, con không sao thì về chỗ Thanh Di đi đã, mấy ngày tới ta sẽ tương đối bận. - Cửu Nhan đã mở miệng nói thế, ta đương nhiên không tiện từ chối. Tiểu sư muội này nhìn qua quả nhiên yếu ớt, ừm...trên mặt còn có khí đen, chắc hẳn là dính phải thứ gì không tốt!

- Vậy khi nào con có thể tới tìm người?

- Mấy cuốn sách kia con đã đọc kỹ hết chưa? - Cửu Nhan hỏi.

Chàng vừa hỏi thế, ta liền lúng túng. Sách nhiều như thế, sao ta có thể xem hết chứ?

- Trở về xe thật kỹ, xem xong thì tới gặp sư.

Đọc xong tới gặp? Xem ra trong thời gian ngắn sẽ không được gặp chàng rồi.

Cửu Nhan buồn cười xoa đầu ta:

- A Ly ngoan, mấy ngày tới vì sư quả thực bề bộn nhiều việc.

Ài bảo ta tâm địa thiện lương giỏi đoán ý người cơ chứ, thế nên, ta chỉ có thể miễn cười đáp lại:

- Dạ vâng.

Cửu Nhan dẫn tiểu cô nương tên Tuyết Lạc kia vào nhà, ta than thở nhìn theo một hồi, sau đó một mình cười mảy đi về.

- Hôm nay đã gặp được Cửu Nhan chưa? - Vừa về đến nhà, Thanh Di đã cười hỏi ta. Nhiều ngày như vậy, ngày nào ta cũng vừa mở mắt đã chạy đi tìm Cửu Nhan, Thanh Di còn nói ta chẳng khác gì chó nhỏ không tìm được chủ nhân. Nhưng ta là hồ ly, nào phải chó chứ!

- Dạ, gặp rồi.

- Ô? Hắn về rồi sao? - Đứa nhỏ ngốc nghếch này, ai lại dính sự phụ như thế kia chứ? Ánh mắt Thanh Di đầy ý cười, đi tới bên cạnh châm trà cho ta.

- Vâng. Chàng còn dẫn theo một tiểu cô nương, nói nàng là sư muội của con. - Ta ngã xuống giường, hữu khí vô lực nói. Thật là, sao lại tự dưng xuất hiện một tiểu muội như thế chứ?

- Tiểu cô nương? - Thanh Di bưng tách trà tới, nét mặt nghi hoặc, - Tiểu cô nương gì cơ?

- Chính là một tiểu cô nương của Hồ tộc, tên Tuyết Lạc.

Choang...

- Ô kìa! Thanh Di không sao chứ? - Ta ngồi bật dậy, chỉ thấy Thanh Di đã làm rơi tách trà xuống đất.

- Con nói nàng tên Tuyết Lạc? - Thanh Di không để ý cái chén kia mà nhìn ta chăm chăm.

- Đúng vậy. - Ta không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tại sao Thanh Di lại phản ứng kịch liệt như vậy?

Thanh Di quỳ bốp xuống nền nhà, bái lạy trời đất:

- Tiểu thư. Cảm tạ trời đất, Tuyết Lạc rốt cuộc đã trở về rồi!

Tiểu thư trong miệng của Thanh Di đương nhiên là người mẹ đã hóa Thần của ta, nhưng Tuyết Lạc này là ai mới được chứ?

- Thanh Di, cô cô làm sao vậy? - Ta dè dặt cất tiếng hỏi.

- A Ly, tỷ tỷ của con đã về rồi. - Giọng nói Thanh Di vô cùng kích động.

- Tỷ tỷ?

- Đúng vậy! Tuyết Lạc, Tuyết Lạc chính là tỷ tỷ của con!

Tiểu cô nương nhỏ như vậy lại là tỷ tỷ của ta? Nghĩ thế nào cũng cảm thấy không thể.

Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của ta, Thanh Di đành nói ra chân tướng.

Thì ra, trước kia cha mẹ ta từng có một đứa con, đó chính là tỷ tỷ của ta, tên là Tuyết Lạc - một cửu vĩ hồ màu trắng tinh. Một năm nọ, mẹ ta xuống núi du ngoạn không may trúng ma chủng, mà muốn trừ bỏ ma chủng thì chỉ có thể hoán đổi thân xác. Nhưng mà khi ấy mẹ ta đã mang thai Tuyết Lạc, cho nên không nỡ phá hủy thân thể cùng với Tuyết Lạc. Cũng may pháp lực mẹ ta cao cường, ma chủng ở trong cơ thể người không thể tác oai tác quái, mãi cho tới lúc thành công sinh hạ Tuyết Lạc, mẹ ta mới đổi sang thân xác khác. Có điều, không ai ngờ rằng, ma chủng kia đã sớm đi ra cùng Tuyết Lạc. Lúc đầu, hết thấy đều bình thường, cha mẹ ta đều nói, chờ tới khi tỷ tỷ tròn năm trăm tuổi là có thể kết ra Hồ châu của mình, tới khi đó dùng Hồ châu hoán đổi thân xác là có thể trừ tận gốc ma chủng rồi. Kết quả, Tuyết Lạc không kịp chờ tới sinh thân năm trăm tuổi thì đã nhập ma, cha mẹ không thể làm gì khác, đành phải thu hồi hồn phách của tỷ tỷ, đưa tỷ tỷ đi đầu thai. Sau đó, mẹ sinh ta ra, về sau thì hóa Thần.

- Ma chủng?

- Chính là mầm mống yêu ma, nhưng chỉ cần có Hồ châu của mình thì sẽ không sao.

Ta đột nhiên nghĩ tới một vấn đề:

- Nói vậy, tỷ tỷ mang theo ma chủng từ trong bụng mẹ đi ra, vậy trên người con có phải cũng có thứ đó hay không?

- Không có, không có. Năm đó, con vừa sinh ra đã được kiểm tra cẩn thận, hoàn toàn không có.

Đối với một người tỷ tỷ đột nhiên xuất hiện, ta cảm thấy rất không quen. Dù sao trước đây ta cũng chưa từng nghe ai đề cập đến chuyện này.

- Lúc đó không ai dám chắc Tuyết Lạc có thể trở lại hay không, cho nên đều thống nhất không nhắc tới chuyện này.

- Cửu Nhan cũng biết chuyện này ư?

- Đương nhiên rồi. Hắn ở lại Thanh Khâu nhiều năm như vậy chính là để đợi Tuyết Lạc đầu thai.

Chờ Tuyết Lạc đầu thai?

- Vì sao? - Ta quay đầu, mở to mắt nhìn Thanh Di.

- Năm đó, Tuyết Lạc đã định thân cùng Cửu Nhan. Chỉ là đáng tiếc...

Định thân?

Thân thể ta thoáng chốc như bị người ta đánh đổ:

- Cửu Nhan nói...chàng một mực chờ đợi một người, chính là chờ Tuyết Lạc sao?

- Ừm. Có lẽ vậy. - Thanh Di nhìn dáng vẻ ngây ngốc của ta, cảm thấy hơi kỳ lạ, - A Ly làm sao thế?

Nói vậy, Cửu Nhan xem như là nửa tỷ phu của ta?

Ta mờ mịt ngẩng đầu:

- Thanh Di, giờ Tuyết Lạc trở về, Cửu Nhan sẽ thành thân với tỷ ấy sao?

- Không phải con nói Tuyết Lạc đã thành sư muội của con sao? Có lẽ Cửu Nhan cũng muốn đợi nàng lớn lên chút nữa rồi tính. Hôn sự năm đó, Cửu Nhan nhất quyết không chịu hủy bỏ, còn nói Tuyết Lạc chắc chắn sẽ trở về. Bây giờ xem ra ngày hắn chờ rất cuộc cũng đến rồi. - Thanh Di vui vẻ nói.

Ta ngơ ngác chôn chân tại chỗ. Người Cửu Nhan chờ là Tuyết Lạc, người có hôn ước với Cửu Nhan cũng là Tuyết Lạc.

Ta cuộn người trên giường, kéo chăn phủ lên thân mình:

- Thanh Di, A Ly cảm thấy hơi mệt.

- Mệt? - Thanh Di vỗ vỗ vai ta, - Vậy con ngủ một lát, bao giờ ăn cơm ta sẽ gọi con dậy.

Ta nhỏ giọng ừ một tiếng.

Thanh Di đi ra, đóng cửa lại, ta vùi đầu vào trong chăn, rất lâu sau đó cũng không nhúc nhích.

Tuyết Lạc trở về rồi, A Ly phải làm sao bây giờ...

...

Ta sa sút tinh thần nhiều ngày liên tiếp, thật sự là bị tin tức kia làm cho choáng váng.

Thanh Di lo lắng nhìn ta, hỏi:

- Con bị bệnh sao? - Nói rồi, nàng đặt tay lên trán ta, - Con khó chịu ở đâu?

- Khó chịu trong lòng... - Ta rầu rĩ nói.

Thanh Di nghe vậy cũng mơ hồ hiểu được.

- Con thích sư phụ, Thanh Di biết, nhưng sư phụ cũng đâu phải của một mình con. Thanh Di nghe nói thân thể Tuyết Lạc không tốt, sư phụ con chăm sóc nàng cũng là việc nên làm.

Thanh Di chẳng biết gì cả!

Ta giữ chặt chăn, không để ý đến nàng nữa.

Thanh Di cười nói:

- Đứa nhỏ này, không thể keo kiệt như thế được.

- Con không phải đứa nhỏ. - Còn có mấy năm nữa là ta tròn năm trăm tuổi rồi.

!!!

Đúng rồi! Tuyết Lạc chẳng quá chỉ là một đứa trẻ con thôi!

Ta ngồi bật dậy - Nàng chỉ là một đứa nhóc, Cửu Nhan cũng không thể muốn cưới liền cưới, còn ta thì đã lớn rồi. Trước khi Tuyết Lạc thành niên, ta vẫn còn cơ hội. Bởi vì ta là hồ ly đẹp nhất Thanh Khâu, cho nên Cửu Nhan nhất định sẽ thích ta! Còn nữa, một kẻ dễ dàng từ bỏ thì không phải một hồ ly tốt!

Nhìn thấy ta đột nhiên có tinh thần, Thanh Di cảm thấy cực kỳ khó hiểu. Ta cười toét miệng, ôm chầm lấy nàng:

- Thanh Di! Cảm ơn cô cô!

Nói rồi, ta xuống khỏi giường, rất nhanh đã y trang gọn gàng, bộ dạng xun xoe chạy đi tìm Cửu Nhan - Đã mấy ngày ta không gặp chàng rồi!

Có điều, vừa tới nơi, một cảnh tượng khó chịu đã đập vào mắt ta.

Trong sân, Cửu Nhan đang ôm tiểu nha đầu kia dạy nàng viết chữ. Tướng mạo Cửu Nhan không cần phải nói, phong lưu thanh nhã, mày kiếm mũi cao, toàn thân đều tỏa ra tiên khí. Nha đầu kia thì da trắng như tuyết, nhìn đi nhìn lại vẫn không thấy tí huyết sắc nào, nhưng mà ngũ quan tinh xảo, nhỏ bé xanh xao khiến người ta thương xót. Khung cảnh lúc này cũng rất đẹp, bốn phía gió thổi vi vu, dương liễu tung bay, Thanh Khâu mỹ cảnh, nhìn qua cực kỳ vui mắt! Nhưng mà...nha đầu kia lại không phải A Ly, cho nên ta nhìn thế nào cũng cảm thấy đáng ghét!

- Cửu Nhan. - Ta cong môi cười, gọi tên chàng rồi vui vẻ vọt tới.

Nếu đã muốn ra sức thực hiện, thì đương nhiên phải bày ra bộ dáng đẹp nhất.

Thanh Di nói lúc ta cười rõ lên rất đẹp, mà đám tiểu hồ ly ở Thanh Khâu lúc nào cũng bị nụ cười của ta làm cho lóa mắt. Vậy nên, ta rất tự tin với nụ cười của mình.

Cửu Nhan nghe thấy tiếng ta liền ngẩng đầu nhìn về phía này, khẽ mỉm cười:

- A Ly tới đó à?

Quả nhiên là Cửu Nhan, cười lên một dạng vân đạm phong khinh, cực kỳ đẹp mắt.

- Nguyệt Dao tỷ tỷ. - Tiểu Nha đầu kia ngồi trong lòng Cửu Nhan, hớn hờ cất tiếng chào ta.

Ta gạt đầu lấy lệ - Tình địch chính là tình địch. Cho dù người này có là tỷ tỷ của ta, ta cũng sẽ không khách khí với nàng.

- Cửu Nhan, nghe nói đào ở phía Đông Thanh Khâu đã chín rồi, chúng ta đi hái một ít được không? - Ta tiến lên, kéo ống tay áo chàng làm nũng.

Chàng nghe xong, cúi đầu cười hỏi tiểu nha đầu trước ngực:

- Tuyết Lạc có thích ăn đào không?

- Có ạ! - Nha đầu kia hài lòng gật đầu.

- Được, vậy chúng ta đi thôi. - Nhìn vẻ mặt chờ mong của Tuyết Lạc, nụ cười Cửu Nhan chợt nhuốm vẻ ôn nhu.

Bàn tay ta đặt trên áo chàng cứng đờ:

- Được, đi thôi.

Cửu Nhan ôm lấy Tuyết Lạc, bay lên đám mây, rồi lại quay đầu nhìn ta:

- A Ly, sao vẫn đứng ở đó thế?

Ta niệm thuật pháp, cười mây đi sau hai người họ. Tuyết Lạc dựa vào vai Cửu Nhan, vui vẻ vẫy tay với ta:

- Nguyệt Dao tỷ tỷ, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút!

Cửu Nhan ôm lấy nàng, dịu giọng nói:

- Tuyết Lạc vội như vậy cơ à?

Ta đứng trên đụn mây, đột nhiên hiểu được thế nào là lạc lõng. Không ngừng tự động viên bản thân - A Ly, từ từ rồi sẽ đến đích.

Nghĩ vậy, ta cười tươi nhìn Cửu Nhan:

- Cửu Nhan, chờ lát nữa chúng ta hái thêm một ít mang về được không?

- Ăn nhiều quá cẩn thận trương bụng đó.

- Không sao, hái về ăn dần thôi. Tuyết Lạc có chịu không?

- Có! Có!

- Đúng là quỷ tham ăn! - Cửu Nhan mỉm cười, khẽ búng mũi Tuyết Lạc. Tuyết Lạc lè lưỡi, tiếp tục dựa vào người chàng.

Làm thế nào bây giờ? Hiện tại ta đang cực kỳ kích động, thật muốn lôi Tuyết Lạc ra khỏi người chàng!

3. Chương 3

Mỗi nghìn năm, tộc Phượng Hoàng lại sinh ra một căn Phượng linh. Phượng hoàng năng lực càng lớn, Phượng linh lại càng trân quý, có thể dùng để đề cao pháp lực, hồi sinh người chết. Tính ra, năm nay Cửu Nhan cũng đã hơn ngàn tuổi, thế nên cũng đã có một căn Phượng linh rồi. Chàng từng cho ta xem một lần, Phượng linh của chàng có hai màu vàng bạc, so với cầu vồng còn đẹp hơn rất nhiều. Ta từng xin chàng nhiều lần, vậy mà chàng chẳng chịu cho ta. Đúng thật là keo kiệt!

Phượng linh không giống Hồ châu, bởi Phượng hoàng muốn trùng tu thân thể đều phải tắm lửa trùng sinh, thế nên Phượng linh thực sự là bảo bối. Ta từng than vãn chuyện đó với Thanh Di, Thanh Di nói với ta, Phượng linh của Cửu Nhan nghìn năm mới có một, nếu như đưa ta chơi, vạn nhất làm hỏng thì biết làm thế nào?

Cất! Ta cảm thấy rất rất không phục. Hồ châu của ta chẳng phải cũng là nghìn năm mới có hai cái sao? Nếu như Cửu Nhan muốn, ta nhất định sẽ không ngần ngại mà cho chàng. Lại nói, ta cũng đâu phải trẻ danh ba tuổi, Phượng linh cũng chẳng phải đồng nát, làm gì có chuyện dễ dàng nghịch hỏng như thế. Cho nên chỉ có một lý do: Cửu Nhan chính là một tên keo kiệt!

Bởi vì chuyện này, ta đã suy nghĩ rất lâu.

Thế nhưng, mãi tới bây giờ ta mới biết được, Cửu Nhan không cho ta Phượng linh là vì một người khác.

Khoảnh khắc ta nhìn thấy Phượng linh cắm trên búi tóc của Tuyết Lạc, ta đã bị sự đổ kị làm mê muội đầu óc, ta vội kéo nàng qua một bên:

- Phượng linh trên đầu muội là ở đâu ra?

- Sư phụ đưa cho muội, bảo muội ngày nào cũng phải mang theo.

Ta hít sâu một hơi, cười nói với nàng:

- Tuyết Lạc, sư tỷ có thể xem qua Phượng linh này của muội không?

Tiểu nha đầu cười, gật đầu:

- Nguyệt Dao tỷ tỷ cứ xem đi.

Ta vươn tay cầm lấy Phượng linh từng ở bên Cửu Nhan bấy lâu kia, lúc cầm nó trên tay, ta gần như đã có suy nghĩ không trả lại thứ này cho Tuyết Lạc nữa. Nhưng mà, ý niệm này vừa lóe lên, Phượng linh đã lập tức bị một bàn tay thon dài cầm lấy.

Cửu Nhan cầm Phượng linh về lại búi tóc Tuyết Lạc:

- Tuyết Lạc, về sau không được bỏ Phượng linh ra nữa.

- Con...con chỉ muốn nhìn một chút... - Ta nhẹ giọng nói.

Cửu Nhan xoay người nhìn ta, như là giải thích:

- A Ly. Thân thể Tuyết Lạc không tốt, cần có Phượng linh cố bản bồi nguyên*, cho nên vì sư...

(*cố bản bồi nguyên: bồi dưỡng thân thể, tinh thần.)

- Con biết. - Ta cười, khoát khoát tay, - Thân thể sư muội mới quan trọng.

Cửu Nhan vui vẻ mỉm cười, nắm tay Tuyết Lạc:

- Tuyết Lạc phải uống thuốc rồi.

Ta gật đầu:

- A Ly về trước, sư muội nghỉ ngơi cho tốt nhé! - Nói rồi, ta vội vã chạy ra.

Đứng trên đám mây nhìn gian nhà của Cửu Nhan ngày càng xa, ta rốt cuộc hiểu được, Cửu Nhan đã không còn là của riêng mình ta nữa rồi.

À không, cho tới bây giờ, chàng vẫn chưa từng là của ta...

...

Hôm nay, ta len lén chuồn khỏi Thanh Khâu, một mình chạy đến thôn trấn ở nhân gian.

Đây cũng không phải lần đầu ta làm chuyện này, nhân gian có rất nhiều đồ tốt và món ăn ngon. Lần đầu tiên ta tới đây là do lục vỹ ca ca dẫn ta đi, trước khi đi, huynh ấy còn đặc biệt làm phép, biến ta thành một tiểu ca, lại còn là một tiểu ca tướng mạo cực kỳ bình thường. Ta hỏi huynh ấy vì sao phải làm vậy, huynh ấy nói dung mạo hồ tộc quá mỹ mạo, đi đến nhân gian sẽ gây nhiều phiền phức.

Có lần đầu tiên thì đương nhiên có lần thứ hai, sau lần đó đều là ta tự mình chạy ra ngoài. Một ngày ở Thanh Khâu bằng cả tháng ở nhân gian, vậy nên chỉ cần cẩn thận, ta có đi chơi vài ngày cũng không thành vấn đề, Thanh Di sẽ không phát hiện. Hơn nữa, hiện giờ tâm tư của sư phụ đều ở trên người Tuyết Lạc, đương nhiên sẽ không để ý đến ta...

Ăn xong giò Đông Pha ở tiệm rượu Đề Nhất, hoành thánh ở Lý gia, khoai nướng ở chỗ Mã tiểu ca cùng mấy túi mít quả mua trên đường, ta mới hài lòng, toan tìm một quán trọ đánh một giấc thật đã.

- Vị tiểu ca này cũng len lén trốn ra ngoài chơi có đúng không? - Phía sau chợt truyền tới một giọng nói thanh thúy.

Ta nhìn lại, phát hiện người nọ là một công tử cũng dùng thuật biến thân, trên người hắn còn có một vòng vàng kim nhàn nhạt.

Không chút suy nghĩ, ta hỏi:

- Người là người tộc nào?

Chắc là không nghĩ ta thẳng thắn như vậy, hắn sững sốt một lát, sau đó đáp lại ta:

- Long tộc ở Đông Hải. Không biết tiểu ca là...

Long tộc? Chính là cái loài giống hệt con sâu khổng lồ ấy hả?

- Ta tới từ Thanh Khâu. - Ta tò mò kéo kéo hần, hai mắt sáng rực, - Nguyên hình của ngươi có phải là rất lớn không?

- Cũng không phải rất lớn...

- Nghe nói các người sinh trứng. Trứng rồng lớn bằng nào thế?

- Lúc mới sinh ra thì rất nhỏ.

-Ồ! Vậy con rồng bị Na Tra đánh chết trong truyền thuyết có phải người thân của ngươi không?

- Cũng không phải quá quen thuộc... - Long công tử xem ra đã bị ta hỏi tới nỗi câm nín. Nhưng khó khăn lắm mới nhìn thấy một kẻ ở Long tộc, vấn đề cần hỏi đâu thế ít như vậy? Cuối cùng, Long công tử đành cắt ngang lời ta, - Mọi người đều là tới nhân gian tìm thú vui, đừng nên hỏi những chuyện không đâu như thế.

Sau đó, Long công tử dẫn ta tới một chỗ mà trước kia ta chưa từng đến - Thanh Phong Các.

Người nói xem, tại sao nhân gian lại có nhiều nữ tử nhan sắc bình thường như vậy muốn đi hầu hạ nam nhân cơ chứ?

Long công tử bị những cô nương kia vây vào giữa, thành ra gương mặt đỏ bừng lên. Nửa ngày qua đi ta mới biết được hóa ra đây cũng là lần đầu tiên hần tới nơi này, thế mà còn đòi tỏ vẻ lão luyện trước mặt ta. Trong đám đông, có một nữ tử bạo gan sờ ngực hần, khiến cho Long công tử sợ tới nỗi nhảy dựng lên, vội vàng vàng đặt một thỏi vàng lên bàn rồi kéo ta đi.

Ai! Chi phí ở nhân gian đâu có đắt tới vậy! Người đúng là cái đồ phá gia chi tử mà! - Ta lưu luyến nhìn đỉnh vàng, sau đó bị hần kéo ra khỏi cửa, một đường chạy tới ngoại thành.

Hai bọn ta đứng nghỉ dưới một gốc đại thụ ở ngoại thành. Ta vỗ vỗ vai hần:

- Người cảm thấy tướng mạo mấy cô nương kia thế nào?

- Cũng, cũng không tệ lắm... - Hần có chút ngượng ngùng, ngay cả nói đều cà lăm.

- Các nàng còn kém xa người ở Thanh Khâu bọn ta. - Ta dương dương tự đắc, - Nhất là tiểu công chúa Nguyệt Dao của Thanh Khâu, đẹp tới nỗi khiến cho người thần đều cảm phần. - Ta nói, trong lòng thầm nghĩ: Không biết thế này có gọi là tự biên tự diễn không nhỉ? Mà kệ đi, cũng có ai quản đâu!

Long công tử gật đầu:

- Ủ, ta cũng nghe nói rồi. Mẹ ta còn nói, về sau sẽ giúp ta hỏi nàng làm vợ.

Nếu như bây giờ trong miệng ta có một ngọn cỏ, ta nhất định sẽ phun lên mặt hần:

- Người muốn lấy Nguyệt Dao làm vợ?

- Phải. Mẹ ta muốn giúp ta lấy cô nương xinh đẹp nhất làm vợ.

Ý của hần là nữ nhân đẹp nhất trên đời này không ai khác ngoài Nguyệt Dao ta, ta nghe được có chút vui mừng, đáp:

- Đúng thế!

- Được rồi, còn chưa hỏi tên ngươi là gì?

- A Ly, ngươi cứ gọi ta là A Ly là được.

- A Ly, ta tên Bạch Vũ, Vũ trong hạ vũ.

- Không phải Long tộc đều mang họ Long sao?

- Mẹ ta họ Bạch, ta theo họ bà ấy.

Chúng ta nói chuyện dưới tàng cây hồi lâu, sau cùng tìm một nhà trọ ở tạm. Long công tử này nguyên lai là con thứ hai của Long vương Đông Hải, lại còn nhỏ hơn ta cả trăm tuổi. Ta chỉ bảo hần gọi ta là A Ly, còn những thứ khác không hề nhắc tới. Với cả, hiện tại ta còn đang biến thành một nam nhân, hần hần không thể ngờ rằng ta chính là Nguyệt Dao nghiêng nước nghiêng thành kia đâu, ha ha.

Lần này, ta ở lại nhân gian chừng mười ngày, hai chúng ta thành công trở thành huynh đệ tốt. Ta hỏi rất nhiều chuyện về người mẹ có con mất tinh tường kia của hần, còn về phần phu nhân tương lai của hần, ta chẳng thèm quan tâm, ta còn muốn gả cho Cửu Nhan cơ mà!

Lúc chia tay, Long công tự đặc biệt quyến luyến ta. Thực ra, ta cũng hơi không nỡ rời xa hần. Thế nhưng đã lâu không thấy Cửu Nhan, ta vô cùng nhớ chàng, thế nên ta chỉ quay sang nhìn Long công tử, vẫy tay một cái rồi cười mây bay đi.

Khi ngang qua một đỉnh núi, ta đứng từ trên mây nhìn thấy một ít trái cây đỏ hồng, vẻ ngoài cực kỳ quyến rũ người khác. Thế nên, ta bèn nhảy xuống, chạy vào trong rừng hái không ít trái cây, sau đó hào hứng đi về Thanh Khâu.

- Tiểu nha đầu, quả này của lão phu không thể tùy tiện hái như thế.

Ta nhìn lại, thấy một ông lão râu tóc bạc phơ đang chống gậy nhìn ta. Chẳng lẽ ông ấy là chủ nhân của khu vườn này? Ta đỏ mặt, nói:

- Thật ngại quá, chỗ quả này bao nhiêu tiền, ta sẽ trả cho ông.

Ông lão kia nhìn ta nửa ngày, sau đó thở dài:

- Thôi, người đi đi. - Ta cố chấp đưa tiền, ông lão vẫn không chịu nhận, cuối cùng còn biến mất ngay trước mắt ta - Lẽ nào ông ta cũng là một người tu tiên. Ta bất lực thở dài, không thể làm gì khác hơn là đặt tiền dưới tàng cây, một lần nữa cười mây về nhà.

Rất rất lâu về sau, ta mới biết người ta gặp hôm đó là lão Vô Cực, ông ta có thể nhìn thấu hết thấy nhân quả thế gian. Mà tiếng thở dài của ông ta khi đó chính là dành cho số mệnh của ta sau này...

4. Chương 4

Càng gần sinh thần thứ năm trăm, ta càng tâm thần bất định - Vậy là đã sắp thành niên rồi cơ à...

Thanh Di nói sinh thần lần này sẽ làm lớn một chút, mời tất cả người ở Thanh Khâu tới dự.

Hôm đó, ta vui vẻ chạy tới đưa thiệp mời cho Cửu Nhan, lại thấy gian nhà của chàng đóng chặt cửa.

Lại không ở nhà sao?

Ta bước lên, gõ cửa gọi:

- Cửu Nhan? Tuyết Lạc?

Kéo kẹt...

Cánh cửa mở ra, Tuyết Lạc đứng trước mặt ta, vẻ mặt có chút kỳ quái, con mắt chăm chăm nhìn ta, không có bất kỳ biểu tình gì.

- Tuyết Lạc...Sư phụ muội có ở đây không?

Nàng khẽ ngẩng đầu, hai mắt đột nhiên nhuộm màu đỏ thẫm. Ta bị dọa phải lui về sau mấy bước:

- Tuyết Lạc. - Ta thử gọi tên nàng, - Muội sao thế?

- A Ly! Tránh ra! - Phía sau truyền tới giọng nói căng thẳng của Cửu Nhan. Ta quay đầu theo bản năng, chợt cảm thấy tay trái nhói đau.

Tuyết Lạc há to miệng, cắn mạnh lên tay ta. Bởi vì đau đớn, ta giơ tay phải lên, đánh xuống một chưởng, khiến cho Tuyết Lạc bay ra một khoảng.

- Tuyết Lạc! - Cửu Nhan vội vã chạy lại ôm lấy Tuyết Lạc đã nằm yên không nhúc nhích.

- Con...con không cố ý. Muội ấy đột nhiên cắn con, con chỉ là...

Cửu Nhan không thèm nhìn ta, ôm Tuyết Lạc bước vội vào phòng.

Ta đứng lặng tại chỗ, nhìn cánh cửa kia đóng sập trước mắt. Cửu Nhan...chàng tức giận ư?

Ta đặt thiệp mời trước cửa phòng chàng.

Cửu Nhan, nửa tháng nữa là tới sinh nhật ta rồi!

Tay trái của ta bị cắn tới da bong thịt tróc, máu tươi chảy dọc ngón tay, tí tách rơi xuống mặt đất, tạo thành vô vàng đóa hoa đỏ rực, một luồng khí đen không thể thấy len lỏi qua vết thương, chui vào cơ thể ta...

....

Sau ngày hôm đó, ta không gặp lại Cửu Nhan nữa.

Ngay cả sinh thần năm trăm tuổi của ta, Cửu Nhan cũng không tới.

Khoảnh khắc ta biến thành hồ tiên đẹp nhất Thanh Khâu, Cửu Nhan lại không phải người đầu tiên nhìn thấy.

Trong tám gương, ta eo nhỏ chân thon, có lồi có lõm, mi tâm có tiên ngắn đỏ rực như lửa, càng khiến khuôn mặt ta trở nên kiều mỹ.

Sinh thần lần này của ta vô cùng nào nhiệt, người tới không sao đếm xuể. Tiểu công chúa của Thanh Khâu trưởng thành, các môn các phái đều cử người tới chúc. Thanh Di tươi cười tiếp đãi khách khứa. Trước đó, cô cô đã nói với ta, chỉ cần ta trưởng thành, nhất định sẽ trở thành nàng dâu quý báu trong mắt kẻ khác. Bởi thế, những người tới đây hôm nay e rằng đều có ý đó.

Quả nhiên, hai vợ chồng Long Vương cũng có tới, đi cùng bọn họ chính là Bạch Vũ kia. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy diện mạo thật của Bạch Vũ, tuy là vẫn hơi non nớt, nhưng vừa nhìn đã biết là một mỹ nam. Bạch Vũ vừa nhìn thấy ta đã đỏ bừng mặt, ngay đến mẹ hắn cũng hai mắt sáng rực, một đường đi tới, kéo ta sang một bên trò chuyện:

- Nguyệt Dao quả nhiên xinh đẹp, nếu như ta có thể có một đứa con dâu như con, chắc chắn sẽ vui sướng tới nỗi không ngủ được.

Thanh Di đứng một bên cười nói:

- Để Bạch phu nhân chê cười rồi.

Bên kia, Bạch Vũ nhìn ta đến ngẩn người. Nghĩ tới dịp dạo chơi nhân gian khi trước cùng hắn, ta đối với hắn rất có hảo cảm, cho nên lúc này mới mỉm cười một cái. Sau khi đứa nhỏ kia nhìn thấy ta cười thì ngáy ngẩn hồi lâu, sau đó ngượng ngùng cúi đầu, rồi lại len lén đưa mắt nhìn ta.

Haizzz....Chỉ trách sức quyến rũ của ta quá lớn mà thôi!

Trong yến hội, tất cả mọi người đều rất nhiệt tình, hết giỏ quà này tới giỏ quà khác được đưa tới trước mặt ta. Trên mặt ta trước sau treo một nụ cười xán lạn, đối với ai cũng lễ phép mỉm cười. Thế nhưng, trong lòng ta cảm thấy cực kỳ mất mát, bởi cho tới một khắc cuối cùng của yến hội, người ta muốn gặp nhất vẫn không tới.

Hôm nay là sinh thần, cũng là ngày quan trọng nhất của A Ly... Cửu Nhan, vì sao chàng lại không đến?

...

Đêm đó, ta trần trọc trên giường, không sao đi vào giấc ngủ. Nhớ tới “kế hoạch to lớn” kia, ta từ trên giường ngồi bật dậy.

....Chờ tới sinh thần năm trăm tuổi, nhất định ta sẽ nói với Cửu Nhan, nói cho chàng biết, hồ tiên đẹp nhất Thanh Khâu - A Ly - vừa ý chàng....

Ta mặc bộ váy màu hồng nhạt đẹp nhất của mình, vẽ mày to môi rồi mới cười mĩm đến chỗ ở của Cửu Nhan.

Ta gõ cửa vài tiếng, Cửu Nhan đã bước ra, sắc mặt chàng có chút tiều tụy.

Khi chàng nhìn thấy ta thì hơi ngẩn người, sau đó nói:

- A Ly đã trưởng thành rồi. Mấy ngày nay vì sự qua bận rộn, cho nên...

- Không sao. - Ta cười nói, - Cửu Nhan, A Ly có xinh đẹp không?

- A Ly rất xinh đẹp. - Cửu Nhan đáp lời ta bằng một giọng vô cùng cưng chiều, hết như đang dỗ dành một đứa trẻ.

- Cửu Nhan có thích ta không? - Ta nhìn chàng, si ngốc mà nhìn chàng.

- Thích.

Nghe được chữ này, ta vui vẻ không sao kể xiết:

- Cửu Nhan, ta cũng thích Cửu Nhan. Cửu Nhan cười ta có được không?

Nghe đến đây, Cửu Nhan chậm rãi thu lại nét cười trên môi:

- A Ly, ta là sư phụ của con.

- Không sao hết, chẳng phải có rất nhiều cặp phu thê trước lúc lấy nhau cũng có quan hệ sư đồ sao? - Ta vươn tay muốn kéo ống tay áo chàng, lại bị chàng nhanh nhẹn tránh qua một bên.

Hàng mày tinh tế của Cửu Nhan nhú lại:

- Ta sẽ không cưới con.

- Cửu Nhan... - Ta ngơ ngác nhìn chàng, - Không phải chàng đã nói thích ta sao?

- Đó chỉ là tình nghĩa sư đồ mà thôi. - Chàng nói, giọng lạnh lùng hơn bao giờ hết.

Trong đầu ta chợt hiện lên hình ảnh chàng ôm Tuyết Lạc rời đi, bỏ lại mình ta bơ vơ một chỗ. Ta không khồng chế được mà cao giọng hỏi:

- Tuyết Lạc đâu? Tuyết Lạc cũng là đồ đệ của chàng, chàng có dám thề sẽ không cưới Tuyết Lạc không?

- Chuyện này không liên quan tới Tuyết Lạc.

- Tại sao lại không liên quan?... Nàng là tỷ tỷ của ta, chẳng phải trước kia chàng từng có hôn ước với tỷ ấy sao?

Cửu Nhan giật mình, sau đó nghiêm mặt nói với ta:

- A Ly đã biết vậy, hẳn cũng hiểu rõ nguyên nhân ta không thể cưới con rồi.

- Nhưng giờ tỷ ấy chỉ là một đứa nhỏ.

- Ta có thể chờ.

Cửu Nhan nói xong thì xoay người, đưa lưng về phía ta.

Ta hoảng hốt nhào tới, ôm chặt lấy chàng từ phía sau:

- Vì sao không phải là ta...

Ngón tay ta bị chàng gỡ ra, nhưng ta vẫn cố chấp ôm chặt lấy chàng:

- Vì sao không phải là ta... - Giọng nói của ta đã có phần nghẹn ngào. Chàng dừng động tác, mặc cho ta ôm. Ta cho rằng sự tình có cơ hội xoay chuyển, mong đợi cọ đầu lên lưng chàng, ngậy ngốc đứng yên.

Rất lâu sau đó, Cửu Nhan mới cất tiếng lần nữa:

- A Ly, con vẫn là nên về đi thôi. Sau này cũng đừng tới đây nữa. - Nói rồi, chàng gỡ tay ta ra, đóng sập cửa lớn ngay trước mắt ta.

Một khắc này, khi cánh cửa kia đóng lại, cũng là lúc chàng đẩy ta ra khỏi thế giới của chàng.

Thế giới của chàng không cần có A Ly. Bây giờ không cần, sau này càng không cần...

Nỗi buồn không sao không chế trào dâng trong lồng ngực, ta cắn môi, để mặc cho nước mắt rơi xuống.

Thanh Di nói ta là mỹ nhân, là mỹ nhân đứng đầu Hồ tộc. Như vậy...có phải khi khóc cũng rất dễ nhìn hay không?

Xinh đẹp như vậy, thích chàng như vậy.

Cửu Nhan, chàng biết có biết bao người muốn cưới ta hay không?

Cửu Nhan, chàng là kẻ có phúc không biết hưởng!

Cửu Nhan, sau này chàng có hối hận hay không...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-khau>